

Súd: Okresný súd Námestovo
Spisová značka: 9C/58/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5812206273
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Hartelová
ECLI: ECLI:SK:OSNO:2013:5812206273.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Námestovo samosudkyňou Mgr. Zuzanou Hartelovou v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova č. 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody 3.667,63 € a nemajetkovej ujmy 733,53 €, takto

rozhodol:

I. Návrh žalobcu na prerušenie konania zamieta.

II. Žalobu zamieta.

III. Žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobným návrhom doručeným Okresnému súdu Námestovo dňa 27.09.2012 domáhal voči žalovanej zaplata sumy 3.667,63 € titulom majetkovej škody, sumy 733,53 € titulom nemajetkovej ujmy a náhrady trov konania. Návrh odôvodnil v podstate tým, že ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním spísaným postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného priadku, zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXX dlžníkom Y. L., nar. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci č. EX 7633/2010. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému Okresnému súdu Námestovo a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci, a to v zákonom stanovenej dobe. S poukazom na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.06.2010 do 31.05.2011 a od 01.06.2011 žalobca uviedol, že disponuje exekučnými titulmi, ktorými sú rozsudky stáleho rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. Nejde tu teda o rozhodnutie rozhodcovskej komisie, ale o rozsudok rozhodcovského súdu. Zákon o rozhodcovskom konaní neobsahuje slovné spojenie rozhodcovská komisia, ale používa slovné spojenie rozhodcovský súd. V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný poriadok v znení platnom od 01.02.2002 do 31.05.2010 nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi, a preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o

udelenie poverenia do 15 dní od doručenia takejto žiadosti. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 18.11.2010, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 162 dní. Vzhľadom na to, že nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by obsahoval vyznačený dátum doručenia súdu, navrhol žalobca vykonať ako dôkaz príslušný spis exekučného súdu, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti. Poukázal na to, že exekučný súd tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny, a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej zmluvy o úvere. Na jednej strane totižto existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty ustanovenej § 41 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať ex offico. Podľa platnej právnej úpravy je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Vznikla mu majetková škoda v celkovej výške 3.667,63 € predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu. Zároveň si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu jeho legitímneho očakávania, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote mohol včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, lebo by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy si uplatnil sumu 733,53 €, t.j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom ako primeranú náhradu za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie. Žalobca ďalej uviedol, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jej nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala.

Žalovaná vo vyjadrení k návrhu (č.l. 151) navrhla žalobu žalobcu z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok potrebných pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. zamietnuť a priznať žalovanej náhradu trov konania. Uviedla, že v žalobnom návrhu sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. neuvedenie spisovej značky príslušného exekučného konania, absencia relevantných údajov ako je dátum doručenia podania na súd, dátum, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody. Žalobca nepriložil žiaden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy, atď. Poukazuje na to, že neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti žalobcu na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 211/2012, sp. zn. IV. ÚS 366/2012, sp. zn. IV. ÚS374/2012). Nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, keď žalobca uvádza rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia,

ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Z takto formulovanej žaloby nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keďže v žalobe sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu si uplatňuje svoj nárok. Dňa 23.04.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 bola okresnému súdu doručená predmetná žaloba vo veci, je zrejmé, že žalobca ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. S poukazom na § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, čím zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal, z ktorého dôvodu Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. Žalobca si v súvislosti so zamietnutím návrhu na vydanie poverenia uplatňuje svoj nárok titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý podľa neho spočíva v nesprávnej aplikácii právnych predpisov. Nesprávnym úradným postupom je porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre postup štátnych orgánov pri ich činnosti a to najmä takej, ktorá nevedie k vydaniu rozhodnutia. Posúdenie veci a vyjadrenie právneho názoru súdu vo vzťahu k žiadosti o vydanie poverenia, ktoré sa naplno odrazili v rozhodnutí, ktorým ju súd zamietol, nie je preto možné považovať za nesprávny úradný postup ale za splnenia ďalších zákonných podmienok by mohli viesť len k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia. Z dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zároveň vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia, ale týka sa len prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku). Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011 zároveň vyplýva, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Toto znenie je účinné od 01.06.2011, kedy bol Exekučný poriadok novelizovaný zákonom č. 102/2011 Z.z., čo znamená, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 01.06.2011 nemá žiadnu oporu v zákone. Pred dňom 01.06.2011 § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku uvádzal vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. V samotnej dôvodovej správe, je k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR. Skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová "rozhodnutí rozhodcovských súdov", predstavovala len explicitnejšie ujasnenie litery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia, pričom § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred 01.06.2011. Pokiaľ žalobca namieta, že súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal "opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu", v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR z 3. marca 2011, č. k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. septembra 2011 sp. zn. 3 MCdo 11/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Žalovaná zároveň vznesla námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23. 4. XXXX (t. j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Žalobca podľa názoru žalovanej nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha ani existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a ani nevyvôziteľnosť pohľadávky. Žalobca mal možnosť získať iný exekučný titul, a to napríklad podaním návrhu na začatie konania, resp. platobným rozkazom, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobách namieta. Na základe všetkých uvedených skutočností je toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. Pokiaľ si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy, nespresnil, v čom a ako situácia ovplyvnila

jeho ďalšie podnikateľské postupy. Požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20 % z istiny a príslušenstva nie je podložená žiadnymi reálnymi skutočnosťami či rozumnou úvahou. V súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy je zároveň potrebné posúdiť jeho súlad s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Má zato, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom.

Súd vo veci vykonal pojednávanie dňa 11.12.2013, a to v neprítomnosti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu. Žalobca osobitne predvolaný nebol, jeho právny zástupcov bol predvolanie doručené dňa 28.11.2013, rovnako ako žalovanej (doručenky č.l. 121 pv).

Žalovaná svoju neprítomnosť ospravedlnila podaním doručeným súdu dňa 04.12.2013 z dôvodu zachovania zásady hospodárnosti konania a spolu s ospravedlnením predložila vyjadrenie k návrhu. I keď súd vyjadrenie žalovanej pre krátkosť času (originál vyjadrenia žalovanej bol doručený súdu dňa 09.12.2012) nedoručil žalobcovi, vzhľadom na množstvo konaní s rovnakým či obdobným predmetom konania, medzi tými istými účastníkmi, nielen na tunajšom súde, ale na viacerých súdoch v SR, kde žalovaná podáva rovnaké vyjadrenia (čo je súdu známe z vlastnej úradnej činnosti), má súd zato, že nedoručením vyjadrenia žalovanej nedošlo k porušeniu práv žalobcu, keďže tento má vedomosť o postoji žalovanej k uplatnenému nároku. Žalobca zároveň mal možnosť zúčastniť sa pojednávania dňa 11.12.2013, na ktorom by mu bolo vyjadrenie žalovanej doručené.

Dňa 06.12.2013 bolo súdu doručené elektronické podanie právneho zástupcu žalobcu, ktorým žalobca žiadal zrušiť nariadené pojednávanie z dôvodu, že podal sťažnosť na Ústavný súd SR z dôvodu porušenia práva na súdnu ochranu, osobitne práva na zákonného sudcu a práva na prerokovanie veci nestranným súdom (č.l. 137-150). Vzhľadom na podanú sťažnosť na Ústavný súd SR podľa čl. 127 Ústavy SR, v ktorom konaní sa rozhoduje o otázke, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť a zároveň ide o konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, sú dané dôvody na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b), § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., z ktorého dôvodu navrhol, aby súd konanie vedené pod sp. zn. 9C/58/2012 prerušil, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti. Napriek tomu, že žalobcovi nebolo oznámené, že by došlo k zrušeniu termínu pojednávania, na pojednávanie sa ani žalobca, ani je právny zástupca, nedostavili. Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal súd za to, že boli splnené podmienky § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku pre vykonanie pojednávania v neprítomnosti žalobcu a žalovanej, ktorá s vykonaním pojednávania v jej neprítomnosti súhlasila.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov tvoriacich obsah spisu, a to žalobného návrhu zo dňa 21.09.2012 (č.l. 1-4), uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9NcC/42/2013 zo dňa 12.02.2013 (č.l. 118-120), vyjadrením žalovanej ohľadom predbežného prerokovania nároku (č.l. 124), návrhom žalobcu na prerušenie konania (č.l. 137-150), vyjadrením žalovanej (č.l. 151-159), ako aj ostatným obsahom spisu a exekučným spisom Okresného súdu Námestovo sp. zn. 6Er/596/2010, pripojeným na základe návrhu žalobcu. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k nasledovným skutkovým záverom, ktoré nasledovne právne kvalifikoval.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej O.s.p.) súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 O.s.p. je obligatórne a vzťahuje sa na situácie, kedy rozhodnutie v merite veci závisí od otázky, ktorú súd nie je v konaní oprávnený riešiť ako otázku predbežnú. Naproti tomu prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. je fakultatívne a bude namieste vtedy, ak prebieha iné konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd na takéto konanie dal podnet. Súd je toho názoru, že otázka zákonného sudcu nie je svojou

povahou takou predbežnou otázkou, ako to má na mysli či už ustanovenie § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. alebo ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., teda otázkou, od ktorej závisí rozhodnutie v merite veci. V súvislosti s námietkou zákonného sudcu a práva na nestranný súd zároveň súd poukazuje na to, že z dôvodu vzniku možných pochybností o nezáujatosti sudcov tunajšieho súdu bola daná vec podľa § 16 O.s.p. predložená Krajskému súdu v Žiline, ktorý uznesením sp. zn. 9NcC/42/2013 zo dňa 12.02.2013, právoplatným dňa 13.08.2013, rozhodol o vylúčení Mgr. Daniely Pilarčíkovej (ktorá nie je zákonnou sudkyňou v danej veci, pozn. súdu) z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 9C/58/2012 s tým, že ostatní sudcovia Okresného súdu Námestovo nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd nevidel dôvod pre prerušenie konania z dôvodu uvádzaného žalobcom, preto návrh žalobcu na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

Pokiaľ ide o nárok žalobcu, tento bol uplatnený na základe zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Námestovo v konaní sp. zn. 6Er/596/2010, spočívajúcom jednak v oneskorenom rozhodnutí o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie a jednak v nesprávnom postupe exekučného súdu, keď žiadosť súdneho exekútora bola súdom nesprávne zamietnutá.

Zo spisu Okresného súdu Námestovo sp. zn. 6Er/596/2010 vyplýva, že žalobca ako oprávnený, prostredníctvom právneho zástupcu, dňa 09.06.2010 navrhol do zápisnice spisanej pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým vykonanie exekúcie voči povinnej Y. L., F. XXX, o vymoženie sumy 812,- €, zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne zo sumy 812,- € od 19.07.2009 do zaplatenia, úroku vo výške 6 % ročne zo sumy 812,- € od 24.11.2009 do zaplatenia, trov konania 223,51 € a trov exekúcie, a to na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 01.02.2010 sp. zn. SR 23020/09, zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s., IČO: 35 922 761, Karloveské rameno 8, Bratislava, právoplatného dňa 15.03.2010 a vykonateľného dňa 18.03.2010. Súdny exekútor žiadosťou sp. zn. EX 7633/10, doručenou súdu dňa 05.08.2010, požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesením č.k. 6Er/596/2010-9 zo dňa 30.08.2010 súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Proti uvedenému uzneseniu podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Po predložení veci odvolaciemu súdu oprávnený podaním zo dňa 19.01.2011, doručeným súdu dňa 20.01.2011, zbral odvolanie bez uvedenia dôvodu späť a navrhol odvolacie konanie zastaviť. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací uznesením sp. zn. 6CoE/4/2011 zo dňa 28.02.2011 odvolacie konanie zastavil. Rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v spojení s uvedeným uznesením Krajského súdu v Žiline nadobudlo právoplatnosť dňa 09.05.2011.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d), ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2010 (ďalej zákon č. 514/2003 Z.z.) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1, 2 cit. zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1 cit. zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 cit. zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 cit. zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

V zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci jeho orgánmi upravuje zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Pre vznik škody, resp. zodpovednosti v zmysle citovaného právneho predpisu sa vyžaduje splnenie troch základných podmienok: 1. nezákonné rozhodnutie, nezákonné zatknutie, zadržanie alebo iné pozbavenie osobnej slobody, rozhodnutie o treste alebo ochrannom opatrení, rozhodnutie o väzbe alebo nesprávny úradný postup, 2. škodu, ktorá predstavuje skutočnú škodu a ušlý zisk a 3. príčinnú súvislosť medzi, v danom prípade, nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Z ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. zároveň vyplýva, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, účinného ku dňu 05.08.2010, t.j. ku dňu doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Zo spisu Okresného súdu Námestovo sp. zn. 6Er/596/2010 jednoznačne vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia v danej veci bola doručená súdu dňa 05.08.2010, pričom súd o žiadosti rozhodol dňa 30.08.2010 uznesením, ktorým návrh na vydanie poverenia zamietol. Z dikcie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní je stanovená pre písomné poverenie exekútora v prípade, ak nebude zistený rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Postup súdu v prípade, ak je zistený rozpor žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom upravuje tretia veta citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorá však neustanovuje lehotu, v ktorej je súd povinný v takom prípade rozhodnúť. Vzhľadom na uvedené možno vyvodiť záver, že pre rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia sa 15-dňová lehota uvedená v druhej vete citovaného zákonného ustanovenia nevzťahuje. Je zrejmé, že v prípade zistenia rozporu so zákonom si rozhodnutie súdu vyžaduje jednak zložitejšie právne posúdenie, čo si vyžaduje dlhší čas a jednak aj prípadné zadováženie ďalších dôkazov potrebných pre rozhodnutie. V tomto prípade bola žiadosť o udelenie poverenia doručená súdu dňa 08.08.2010 a súd rozhodol dňa 30.08.2010, teda po 24 dňoch, nie po viac ako 162 dňoch ako je uvedené v žalobnom návrhu. Exekučný súd tak podľa názoru súdu rozhodol v primeranej lehote, keď zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv, ako aj potrebu postupu v súlade s právom Európskej únie, ktorej je Slovenská republika členom. V súvislosti s tvrdením žalobcu, že žalovaná majetková a nemajetková ujma mu mala byť spôsobená aj tým, že exekučný súd v podstate nezákonne a nesprávne zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie

poverenia na vykonanie exekúcie, v dôsledku čoho je jeho pohľadávka voči povinnej nevyožiteľná, súd poukazuje na to, že v prípade rozhodnutia súdu nemohlo ísť o nesprávny úradný postup. Pod nesprávny úradný postup totiž nemožno zahrnúť proces vykonávaný orgánom verejnej moci, ktorého výsledkom je konkrétne rozhodnutie. V danom prípade by teda mohlo ísť len o zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Keďže podľa žalobcu bolo uznesenie exekučného súdu zo dňa 30.08.2010 nesprávne, mal možnosť podať proti nemu odvolanie, ktorú možnosť i využil. Následne však sám žalobca odvolanie voči uzneseniu zobral späť, v dôsledku čoho bolo odvolacie konanie zastavené a uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť. Žalobca (oprávnený) pritom odvolanie voči uzneseniu zobral späť bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu. Uvedený postup žalobcu v exekučnom konaní teda možno chápať ako akceptáciu, súhlas s postupom exekučného súdu, z ktorého dôvodu nie je teraz namieste namietat' nesprávnosť postupu exekučného súdu vo vzťahu k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Žalobca nepreukázal ani nenavrhol vykonanie žiadnych dôkazov na preukázanie ním tvrdeného porušenia povinnosti Okresného súdu. Námestovo vo veci sp. zn. 6Er/596/2010 rozhodnúť o žiadosti u udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote, a teda, že by došlo k nesprávnemu úradnému postupu v danej veci, existencia ktorého je jednou zo základných podmienok pre zodpovednosť štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z..

Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. sú stanovené kumulatívne a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je táto zodpovednosť daná, dospel súd k záveru, že v dôsledku nepreukázania nesprávneho úradného postupu nie je možné návrhu žalobcu vyhovieť, a to bez potreby skúmania naplnenia ďalších dvoch podmienok vyžadovaných pre vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Na základe uvedených skutočností potom súd žalobný návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol.

Pokiaľ ide o námietku žalovanej vo vzťahu k predbežnému prerokovaniu nárokov v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., súd mal z vlastnej rozhodovacej činnosti vedomosť o tom, že žalobca pred začatím súdneho konania podal na Ministerstve spravodlivosti viaceré žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, a to najneskôr dňa 25.09.2012. Samotná žalovaná nepoprela uplatnenie konkrétneho nároku, ktorý je predmetom tohto konania, keď z jej vyjadrenia k predbežnému prerokovaniu nároku žalobcu (č.l. 124) vyplýva, že nemôže jednoznačne potvrdiť, a teda ani vyvrátiť (pozn. súdu), že jednotlivé uplatnené nároky boli aj predmetom doručených žiadostí o predbežné prerokovanie. I keď žalobný návrh v tejto veci bol žalobcom podaný skôr, ako uplynula lehota 6 mesiacov od podania najneskoršej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, vzhľadom na neuspokojenie nárokov do 6 mesiacov od podania žiadosti, ktorá uplynula počas súdneho konania, bolo zrejmé, že žalovaná neuznala nárok žalobcu, ktorá skutočnosť nakoniec vyplýva i z vyjadrenia žalovanej. Vzhľadom na uvedené potom súd nezistil dôvody, ktoré by bránili preskúmaniu uplatneného nároku v súdnom konaní.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Úspešným účastníkom konania bola žalovaná, preto by jej patrilo právo na náhradu trov konania. I keď žalovaná vo vyjadrení k žalobnému návrhu žiadala priznať náhradu trov konania, tieto nevyčíslila, keď zo spisu zároveň nevyplýva, že by žalovanej v súvislosti s predmetným konaním nejaké trovy boli vznikli, preto jej súd náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Námestovo ku Krajskému súdu v Žiline.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

V prípade, že nebude splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z.).